

РЕШЕНИЕ

№ 24530

гр. София, 22.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 25.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разглежда дело номер **5297** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мария Ситнилска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано по касационната жалба на началник група в отдел „Пътна полиция“ Столична дирекция на вътрешните работи срещу решение № 1608 от 04.04.2024 г., постановено по НАХД № 20231110214507/2023 г. по описа на Софийския районен съд, с което е отменено наказателно постановление № 21-4332-028043 от 07.02.2022 г. издадено от началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция“. Обосновават се съображения за неправилност на решението, като постановено в нарушение на материалния и процесуален закон - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т.2 от НПК. Като неправилен се оспорва решаващият мотив за липса на установен субективен елемент на нарушението като управление на превозно средство със служебно прекратена регистрация. Изтъква се, че в чл. 143, ал. 2 от ЗДвП са посочени случаите, в които собственикът се уведомява за прекратяване на регистрацията, като случаят със служебно прекратена регистрация, поради нерегистриране в 2-месечния срок (хипотезата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП) не е сред изброените, което изключва задължението за административния орган да уведоми собственика на МПС. Подчертава се, че санкционираният водач е знаел от владението на кое лице взема автомобила, като същият е длъжен по силата на чл. 100, ал. 1 от

ЗДвП да носи със себе си регистрационния талон на управлявания от него автомобил. Ако бе изпълнил задължението си да провери всички документи на автомобила, би установил, че същият не е регистриран на името на лицето, от което твърди, че го е взел и което твърди, че е собственик. С това си бездействие, лицето е извършило нарушението, за което е санкционирано виновно, под формата на небрежност, поради което и съгласно чл. 7, ал. 2 от ЗАНН правилно е ангажирана неговата отговорност. Моли за отмяна на обжалваното решение и потвърждаване на наказателното постановление. Претендира юрисконсултско възнаграждение за две инстанции. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Ответникът – В. Д. П., чрез процесуалния си представител адв. Я. А. изразява становище за неоснователност на подадената касационната жалба. Подробни съображения излага в представения по делото писмен отговор от 23.05.2024 г. и в писмени бележки, депозириани по делото на 24.10.2024 г. Претендира присъждане на разноски по представен списък по чл. 80 от ГПК

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XIX-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ДОПУСТИМА, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Решението на Софийския районен съд е валидно и допустимо.

Предмет на производството пред Софийския районен съд е наказателно постановление № 21-4332-028043 от 07.02.2022 г. издадено от началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на В. Д. П., за нарушение на чл. 140, ал. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП, е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява моторно превозно средство (МПС) за срок от 6 месеца.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд от фактическа страна е установил следното:

На 01.09.2021 г. около 11:05 часа в [населено място] по [улица] при проверката на връзката с Околовръстен път, с посока на движение от @@8@ [населено място], служители при ОПП - СДВР извършили проверка на касатора, който управлявал МПС - лек автомобил „БМВ 320 Д с рег. [рег.номер на МПС] , регистриран на „Микос-Транс“ ЕООД. Проверяващите констатирани, че П. управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред, като автомобилът е със служебно прекратена регистрация, на основание чл.143, ал.15 от ЗДвП.

Съставен АУАН № 492810/01.09.2021 г. за извършено нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. Преписката е изпратена на СРП, с оглед преценка за наличие на данни за престъпление от общ характер. След като е преценил установените от фактическа

страна обстоятелства по преписката, наблюдаващият прокурор е намерил, че не са налице процесуални предпоставки за образуване на наказателно производство и е направил отказ от образуване на досъдебно производство.

На 07.02.2022 г. е издадено обжалваното наказателно постановление, с което на основание чл. 175, ал.3, пр.1 от ЗДвП на В. П. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от шест месеца.

За да постанови обжалваното решение и да отмени наказателното постановление Софийският районен съд е приел, че деянието е описано непълно, което представлява съществено процесуално нарушение. Не са посочени обстоятелствата довели до прекратяване на регистрацията. На следващо място е посочил, че деянието е обективно съставомерно, но от наличните по делото доказателства не се извеждат категорични правни изводи, че към конкретния момент ответникът по касация е знаел, че управлява лек автомобил със служебно прекратена регистрацията. Извел е извод, че липсва субективния елемент, тъй като водачът не е съзнавал, че е водач на МПС с прекратена регистрацията, което изключва виновно поведение - както умисъл, така и непредпазливост.

Решението на Софийския районен съд е правилно.

Районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствата.

Съгласно визираната като нарушена разпоредба на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. По пътищата, включени в обхвата на платената пътна мрежа, се допускат само пътни превозни средства, за които са изпълнени задълженията по установяване на размера и заплащане на пътните такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата. Санкцията за нарушаване на тези изисквания е предвидена в нормата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В разпоредбата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП е предвидено, че служебно, с отбелязване в автоматизираната информационна система, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство. Съгласно чл. 186, ал. 1, т. 10 от Наредба № I-45 от 24 март 2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства (Наредба № I-45 от 24 март 2000 г.), прекратяване на регистрацията по чл. 18, ал. 1, т. 2 се извършва: по чл. 143, ал. 15 ЗДвП на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство.

В тази връзка от наличните в това производство доказателства е безспорно доказано, че служебната дерегистрация на МПС не е съобщена на ответника по касация. Този

факт не се оспорва от касатора. Вярно е, че разпоредбата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП не съдържа изрично такова задължение за административния орган по дерегистрацията. Предвиденият в чл. 143, ал. 15 от ЗДвП ред за прекратяване на регистрацията - чрез отбелязване в автоматизираната информационна система, не означава, че това отбелязване не е предшествано от издаването на индивидуален административен акт - волеизявление, с което се преценява дали са предвидените в разпоредбата предпоставки, а именно: неизпълнение на задължението за регистриране на МПС в двумесечен срок. Съответният орган обективира волеизявлението си по констатиране на вече възникнал друг юридически факт чрез отбелязването в автоматизираната информационна система. Следователно, налице е акт по чл. 21, ал. 2 от АПК, който подлежи на съдебно обжалване (в този смисъл са Определение № 2785/01.03.2021 г. по адм. д. № 1828/2021 г. на ВАС, VII отд.; Решение № 7391/22.07.2022 г. по адм. д. № 1295/2022 г. на ВАС, VII отд., Определение № 14092 от 16.11.2020 г. на ВАС по адм. д. № 9510/2020 г., VII отд.). Съобщаването на този индивидуален административен акт не е изрично предвидено в чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, но според АПК индивидуалният административен акт не поражда действие преди да е доведен до знанието на неговия адресат, независимо от способа на съобщаването. Едва след съобщаването му, а при липса на допуснато предварително изпълнение - и след влизането му в сила, собственикът е длъжен да съобрази поведението си с факта на дерегистрация, а ако продължи да управлява МПС ще бъде субект на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, респективно – на отговорността по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

Предвид изложеното, несъобщаването на конкретния индивидуален административен акт за дерегистрация на МПС на адресата му, води до незнание на водача за прекратената регистрация на управлявания от него автомобил, което означава липсата на знание за обективните признаци на състава на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, което само по себе си изключва умишъла за извършването му, поради фактическа грешка по см. чл. 14, ал. 1 от НК.

С оглед установените по делото факти и обстоятелства, напълно обосновани са изводите на районния съд, че вината на санкционираното лице не е доказана. Автомобилът е бил с регистрационни табели и самият собственик не е бил уведомен за прекратената регистрация, което навежда на извод, че ответникът обективно не е знаел, че управлява дерегистрирано МПС. Тези обстоятелства изключват непредпазливостта като форма на вината и водят до краен извод за несъставомерност на деянието, респ. за липса на административно нарушение. Като е стигнал до същия извод, районният съд правилно е приел, че В. П. неправилно е санкциониран на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 ЗДвП за нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП и е отменил наказателното постановление.

По посочените съображения, касационният съд приема, че при постановяването на обжалваното решение не са допуснати нарушения на закона, представляващи касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, поради което решението следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и заявена претенция, на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН на ответника по касация следва да се присъдят направените разноски за заплатено адвокатско възнаграждение. Възражението за прекомерност от страна на ответника на претендирания размер от 600 лв. се явява основателно и същият следва да бъде съобразен с разпоредбата на чл. 18, ал. 2 във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, както и с

фактическата и правна сложност на делото, като бъде редуциран до сумата от 400 лв.

С оглед изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XIX-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1608 от 04.04.2024 г., постановено по НАХД № 20231110214507/2023г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на В. Д. П., ЕГН [ЕГН], разноски по делото в размер на 400 (четирисотин) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: